

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sži/44/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014200124
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8014200124.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu Mgr. L. N., bytom W., zastúpený JUDr. Marekom Tkáčom, advokátom, so sídlom v Lipanoch, Kukučínova č. 12, proti žalovanému Okresnému úradu Prešov, odbor opravných prostriedkov, so sídlom v Prešove, Námestie mieru č. 3, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného z 3. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00235/LUM a z 9. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00236/LUM, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 24. júna 2014 č. k. 1S/5/2014-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 24. júna 2014 č. k. 1S/5/2014-50 mení tak, že napadnuté rozhodnutia žalovaného z 3. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00235/LUM a z 9. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00236/LUM zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 532,37 € a trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 140 € na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Mareka Tkáča, advokáta so sídlom v Lipanoch, Kukučínova č. 12, v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 24. júna 2014 č. k. 1S/5/2014-50 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žaloby, ktorými sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 3. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00235/LUM (konanie vedené pod sp. zn. 1S/5/2014), ako aj preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 9. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00236/LUM (konanie pôvodne vedené na krajskom súde pod sp. zn. 1S/6/2014, ktoré bolo uznesením krajského súdu spojené na spoločné konanie s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 1S/5/2014, pričom obe veci boli ďalej vedené pod sp. zn. 1S/5/2014).

Napadnutým rozhodnutím z 3. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00235/LUM žalovaný zamietol

odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Vranov nad Topľou, odboru všeobecnej vnútornej správy z 18. júla 2013 č. PR2013/267-06, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorého sa mal dopustiť tým, že ako povinná osoba - starosta obce Holčikovce neposkytol údaje Mgr. D. B., ktoré menovaný požadoval na základe žiadosti o informácie z 23. mája 2013, čím touto svojou nečinnosťou a vydaním „fiktívneho rozhodnutia“ zapríčinil porušenie práva na sprístupnenie informácií. Za tento priestupok bola žalobcovi uložená sankcia, pokuta vo výške 20 € podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch s prihladnutím na § 42a ods. 2 cit. zákona a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16 €.

Napadnutým rozhodnutím z 9. decembra 2013 č. OU-PO-OOP1-2013/00236/LUM žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu Vranov nad Topľou, odboru všeobecnej vnútornej správy z 23. júla 2013 č. 2013/247, ktorým uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že ako povinná osoba - starosta obce Holčikovce neposkytol údaje B. G., ktoré žiadal na základe žiadosti o informácie zo 7. mája 2013, čím touto svojou nečinnosťou a vydaním „fiktívneho rozhodnutia“ zapríčinil porušenie práva na sprístupnenie informácií. Za tento priestupok bola žalobcovi uložená sankcia, pokuta vo výške 20 € podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o priestupkoch a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť trovy konania spojené s prejednáváním priestupku vo výške 16 €.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia žalovaného boli vydané na základe dostatočne zisteného stavu vecí, sú odôvodnené v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 správneho poriadku a ustanoveniami zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), zákona o priestupkoch a zákonom č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Krajský súd považoval námietku žalobcu, že starosta obce nie je povinnou osobou za nedôvodnú a právne irelevantnú, lebo obec je povinnou osobou. Za obec koná starosta obce, ktorému zákon o priestupkoch uložil zodpovednosť za právnickú osobu. K námietke žalobcu, že zákonodarca zakotvil inštitút fiktívneho rozhodnutia, a preto nebolo jeho povinnosťou vo veci rozhodnúť, krajský súd uviedol, že takýto postup je nezákonný. Zakotvenie inštitútu fiktívneho rozhodnutia bolo upravené zákonodarcom iba z toho dôvodu, aby žiadateľ o poskytnutie informácie sa mohol domáhať preskúmania fiktívneho rozhodnutia postupom podľa piatej časti O.s.p. a v súlade s čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR. Ak teda obec ako povinná osoba, zastúpená s priestupkovou zodpovednosťou starostom obce, bola v konaní nečinná, bola naplnená skutková podstata priestupku tak, ako ju upravuje ustanovenie § 42a zákona o slobode informácií a to vedomou nebanlivosťou. Za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že o informáciu žiadalo neexistujúce občianske združenie, pretože v žiadosti z 23. mája 2013 je uvedený ako žiadateľ Mgr. D. B. a žiadosť podpísal Mgr. D. B. ako člen Združenia chatárov a rekreantov Domaše, kde je nesporné, že žiadosť podal ako fyzická osoba a nie štatutárny orgán združenia. Rovnako tak za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku žalobcu, že žiadosť zo 6. mája 2013 podalo Občianske združenie chatárov a rekreantov Domaše v zastúpení B. G., pretože ak povinná osoba mala vedomosť o tom, že právne takéto občianske združenie neexistuje, potom mala vyzvať B. G. na odstránenie väd žiadosti tak, ako to upravuje zákon o slobode informácií v ustanovení § 14 ods. 3. Žalobca však uvedeným spôsobom ako starosta obce nepostupoval, a teda porušil v tomto ustanovení zákonom uložené povinnosti. V konaní nebolo ani preukázané, že B. G. je oprávnenou osobou za združenie konať. K námietke žalobcu, že išlo o informácie, ktoré nebol povinný zhromažďovať, krajský súd poukázal na to, že sankcia za priestupky nebola uložená za neposkytnutie informácie, ale za nedodržanie postupu upraveného zákonom, pretože v prípade, ak povinná osoba bola toho názoru, že informácie nie je povinná poskytnúť, potom mala vydať postupom upraveným zákonom o slobode informácií rozhodnutie o neposkytnutí informácie. Povinná osoba v predmetnej veci žiadosti fakticky ignorovala. Podľa názoru krajského súdu tiež sankcie boli žalobcovi uložené v rámci správneho uváženia, sú logické, rešpektujúce výšku sankcie uloženej zákonom.

K námietke žalobcu, že ustanovenie zákona o slobode informácií vo vzťahu k fiktívnemu rozhodnutiu

nebolo príslušným postupom zrušené ako nesúladne s Ústavou Slovenskej republiky, krajský súd citoval z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 212/06 týkajúceho sa medzí ústavne konformného výkladu zákona zo strany všeobecného súdu.

Ďalej krajský súd považoval za nedôvodné námietky žalobcu vo vzťahu k § 67 ods. 1 a § 68 zákona o priestupkoch, pretože z predložených administratívnych spisov mal za preukázané, že Mgr. D. B. podal podnet písomným podaním zo 6. júna 2013 (Obvodnému úradu Vranov nad Topľou doručeným 7. júna 2013) a B. G. písomným podaním z 22. mája 2013 (Obvodnému úradu Vranov nad Topľou doručeným 23. mája 2013).

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu trov nepriznal, lebo žalobca nemal v konaní úspech a žalovaný nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutia žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Žiadal tiež priznať náhradu trov prvostupňového konania vo výške 896,53 eur a náhradu trov odvolacieho konania vo výške 186,70 eur, ktoré zároveň vyčísliť.

Namietal, že záver Krajského súdu v Prešove, že „...sankcia za priestupky nebola uložená za neposkytnutie informácie, ale za nedodržanie postupu upraveného zákonom“, je arbitrárny, keďže bol sankcionovaný a uznaný vinný za nečinnosť spočívajúcu v tom, že neboli poskytnuté údaje požadované na základe žiadosti o informácie a za vydanie fiktívneho rozhodnutia, čím mal zapríčiniť porušenie práva na sprístupnenie informácií. Podľa názoru žalobcu iba v intenciách uznania viny, z dôvodu viazanosti skutkom, mohol preskúmať krajský súd predmetné rozhodnutia a nie zamieňať a dopĺňať údajné protiprávne konanie žalobcu o správnosť či nesprávnosť postupu povinnej osoby v konaní. Podľa názoru žalobcu nečinnosť spočívajúca v tom, že neboli poskytnuté údaje požadované na základe žiadosti o informácie, za okolnosti, ak bol nečinný žiadateľ, keď nepodal odvolania voči fiktívnym rozhodnutiam, nie je priestupkom v zmysle § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch, keďže takéto konanie nie je súčasťou objektívnej stránky daného priestupku.

Žalobca ďalej namietal, že napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového priestupkového orgánu nevychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, a teda žalovaný, ako aj prvostupňový priestupkový orgán a prvostupňový súd postupovali v rozpore s § 3 ods. 4 a § 32 ods. 1 Správneho poriadku. Uviedol, že povinnou osobou v zmysle § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií nie je starosta obce Holčikovce, ako je nesprávne uvedené v skutkovej vete prvostupňových rozhodnutí priestupkového orgánu, ktoré boli potvrdené žalovaným, ale je ňou iba obec, t.j. v tomto prípade Obec Holčikovce, s čím sa žalovaný a prvostupňový súd nevysporiadali. Keďže starosta obce nie je povinnou osobou na poskytovanie informácií v zmysle uvedeného zákona, ale Obec Holčikovce, nemôže žalobca niesť v danom prípade zodpovednosť za priestupok podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch. Starosta obce je podľa § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií odvolacím orgánom. Na uvedené prvostupňový a druhostupňový priestupkový orgán, ako aj prvostupňový súd neprihliadli, čím pochybili.

Ďalej žalobca poukázal, že žiadosť zo 7. mája 2013, ako aj žiadosť z 23. mája 2013 boli podané za neexistujúce občianske združenie a to v nadväznosti na skôr podanú žiadosť o poskytnutie informácií Občianskemu združeniu Chatárov a rekreantov Domaše, ktoré neexistovalo. Prvostupňový priestupkový orgán a žalovaný konali podľa žalobcu aj v rozpore s § 67 ods. 1 a § 68 ods. 1 zákona o priestupkoch, pretože Občianske združenie Chatárov a rekreantov Domaše nepodalo žiadny návrh na prejednanie priestupku podľa § 42a zákona o priestupkoch a nemôže ho nahradiť ani podanie B. G. z 22. mája 2013 a Mgr. D. B. zo 6. júna 2013, ako sa nesprávne domnieva krajský súd.

Keďže v lehote na vybavenie žiadosti neboli Obcou Holčikovce poskytnuté informácie, neboli vydané písomné rozhodnutia a ani informácie sa nesprístupnili, nastal v zmysle § 18 ods. 3 zákona o slobode informácií zákonný postup vydania fiktívnych rozhodnutí, voči ktorým neboli podané odvolania, a preto sa považujú za správne a zákonné. Ich zákonnosť a správnosť nebolo možné v daných priestupkových

konaniach preskúmať, ako to urobili prvostupňový priestupkový orgán a žalovaný, a pred súdom aj súd prvého stupňa. Preskúmať ho bolo možné iba riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami, ktoré zákon pripúšťa. Žiadateľ si sám svojou nečinnosťou a to nepodaním opravných prostriedkov spôsobil, že zákonné fiktívne rozhodnutia Obce Holčikovce, ktoré nemohli prvostupňový priestupkový orgán, ako aj druhostupňový priestupkový orgán a krajský súd v tomto konaní preskúmať, nadobudli po uplynutí zákonných lehôt právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa názoru žalobcu, ak samotný žiadateľ nemal ďalej záujem o pôvodné požadované informácie, keďže si nepodal odvolanie voči zákonnému fiktívnemu rozhodnutiu, resp. fiktívnym rozhodnutiam povinnej osoby Obce Holčikovce, ktoré nadobudli právoplatnosť, nemožno mať za to, že došlo k porušeniu jeho práva na sprístupnenie informácií.

Žalobca bol tiež toho názoru, že vyžadovanie informácií v zmysle žiadosti o informácie v bodoch od 1 do 15 nie sú informáciami v zmysle zákona o slobode informácií a sú požiadavkou, na ktorú sa zákon o informáciách nevzťahuje. Nemôže sa na požiadavky takéhoto druhu vzťahovať, pretože by si to vyžadovalo navýšenie existujúcich personálnych a technických kapacít na vyhľadanie a spracovanie odpovede a spôsobila by technické a personálne problémy spojené s vyhľadávaním a sprístupňovaním informácií, čo by ohrozilo chod úradu. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2009 sp. zn. 2 Sžo/190/2008.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť a náhradu trov účastníkom konania nepriznať. Stotožnil sa s predmetným rozsudkom a pridržiaval sa napadnutých rozhodnutí a obsahu vyjadrení k žalobám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 <. OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 <. OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 <. OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 <., <. OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu treba vyhovieť.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o priestupkoch priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov alebo o trestný čin.

Podľa § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí aj ten, kto vedome vydá a zverejní nepravdivé, neúplné informácie, kto poruší povinnosť určenú osobitným predpisom alebo ten, kto vydaním rozhodnutia alebo vydaním príkazu alebo iným opatrením zapríčiní porušenie práva na sprístupnenie informácií.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom.

Predmetom súdneho prieskumu sú rozhodnutia žalovaného, ktorými v spojení s prvostupňovými rozhodnutiami správnych orgánov bol žalobca uznaný vinný zo spáchania priestupku na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a zákona o priestupkoch a bola mu za každý priestupok uložená pokuta vo výške 20 € s povinnosťou uhradiť trovy konania.

Zo spisov krajského súdu, ktorých súčasťou boli aj administratívne spisy vyplýva, že konania o priestupkoch boli začaté na návrh žiadateľov o informácie (odhliadnuc v danom prípade od toho, či žiadosť o informácie a návrh na začatie konania o priestupkoch podala fyzická osoba sama za seba alebo za občianske združenie), ktorých žiadosti o sprístupnenie informácií neboli vybavené v lehote ôsmich pracovných dní, a teda došlo k vydaniu tzv. fiktívnych rozhodnutí o odmietnutí poskytnutia informácií (§ 18 ods. 3 zákona o slobode informácií).

Nebolo sporným, že proti týmto fiktívnym rozhodnutiam nepodali žiadatelia o informácie odvolanie podľa § 19 ods. 1 zákona o slobode informácií, ale zaslali podania na prvostupňový správny orgán označené ako „podnet - priestupok“.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že priestupok na úseku práva na prístup k informáciám podľa § 42a zákona o priestupkoch sa prejednáva len na návrh postihnutej osoby (§ 68 ods. 1 zákona o priestupkoch). Je preto povinnosťou navrhovateľa, ktorý podáva návrh na začatie konania o takom priestupku preukázať, že k nemu skutočne došlo, a to buď právoplatným rozhodnutím správneho orgánu alebo súdu, ktorými by bolo také porušenie konštatované.

V predmetných priestupkových konaniach však ani nebolo preukázané, že by skutok, ktorý mal spáchať žalobca, naplnil skutkovú podstatu priestupku ustanovenú v § 42a ods. 1 zákona o priestupkoch. Vydaním fiktívneho rozhodnutia povinnou osobou, proti ktorému nebolo podané odvolanie, totiž nemohlo dôjsť k naplneniu znakov skutkovej podstaty priestupku na úseku práva na prístup k informáciám. Vymedzenie inštitútu skutkovej podstaty priestupku vychádza z poznatkov náuk trestného práva a tiež zákon o priestupkoch stanovuje pre naplnenie skutkovej podstaty priestupku štyri základné znaky: objekt, objektívnu stránku, subjekt, subjektívnu stránku. V danom prípade absentuje tak objektívna stránka skutkovej podstaty priestupku, ako aj subjekt priestupku nebol dostatočne zistený.

Obligatórными znakmi objektívnej stránky skutkovej podstaty priestupku sú: konanie, následok a príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Ak potom následkom priestupku sa rozumie porušenie alebo ohrozenie hodnôt, ktoré sú objektom priestupku, tak v predmetnom prípade pre dokonanie priestupku sa vyžaduje, aby nastalo porušenie záujmu chráneného zákonom, a teda porušenie práva na sprístupnenie informácií. Nestačí teda iba ohrozenie tohto záujmu. Ďalej tiež musí existovať príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a priestupku a samotným následkom. Žalobcovým konaním však nemohlo dôjsť k zásahu do práv žiadateľov na informácie, lebo v danom prípade žiadatelia o informácie mali postupovať podľa zákona o slobode informácií, avšak títo náležite nevyužili všetky svoje právne prostriedky prístupu k informáciám, keď rozhodnutie správneho orgánu o odmietnutí poskytnutia informácie (i keď fiktívne) nenapadli opravným prostriedkom. Z uvedeného vyplýva, že nemohlo dôjsť k zásahu do práv žiadateľov na sprístupnenie informácií, ktorí tým, že nevyužili opravný prostriedok proti prvostupňovému fiktívnemu rozhodnutiu, vyjadrili vlastne s ním spokojnosť. Neexistuje tu teda príčinná súvislosť medzi konaním páchatel'a a následkom, ktorým by bolo porušenie práva na sprístupnenie informácií.

Ďalej treba uviesť, že správny orgán, ktorý priestupok prejednáva, nie je oprávnený vzhľadom na osobitnú úpravu v zákone o slobode informácií sám rozhodnúť, či osoba bola povinná informácie poskytnúť a v akom rozsahu, či poskytnuté informácie boli pravdivé alebo nepravdivé, a teda či jej konaním alebo nekonaním došlo k porušeniu zákona o slobode informácií, lebo podľa § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií o tom rozhoduje nadriadený povinnej osoby. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce, pričom rozhodnutie o odmietnutí žiadosti je preskúmateľné v súdnom konaní podľa § 244 a nasl. O.s.p. Na posudzovanie predmetu žiadosti o poskytnutie informácie a spôsobu jej vybavenia teda žalovaný nie je oprávnený.

Vzhľadom na skutočnosť, že orgán prejednávajúci priestupky na úseku práva na prístup k informáciám nie je oprávnený pre osobitnú právnu úpravu prístupu k informáciám sám rozhodnúť, či postupom povinnej osoby pri sprístupňovaní informácií bol porušený zákon, prvostupňový správny orgán nepostupoval v súlade so zákonom, keď konanie proti obvinenému nezastavil. V priestupkovom konaní nemôže správny orgán preskúmať zákonnosť fiktívneho rozhodnutia podľa zákona o slobode informácií.

Vo veci bol tiež nedostatočne zistený skutkový stav vo vzťahu k subjektu priestupku, pretože podľa zákona o slobode informácií v prípade obcí rozhoduje na prvom stupni obecný úrad a odvolacím orgánom je starosta obce. Nie je preto zrejmé, na základe čoho dospeli správne orgány k záveru, že starosta bol subjektom predmetného priestupku. Pokiaľ krajský súd, ale aj správne orgány odkazovali na

§ 6 zákona o priestupkoch, podľa ktorého za porušenie povinnosti uloženej právnickej osobe zodpovedá ten, kto za právnickú osobu konal alebo mal konať, a ak ide o konanie na príkaz ten, kto dal na konanie príkaz, tak treba uviesť, že za právnickú osobu nekoná len štatutárny orgán právnickej osoby, ale napríklad aj iní jej pracovníci alebo členovia, pokiaľ je to určené vo vnútorných predpisoch právnickej osoby alebo je to vzhľadom na ich pracovné zaradenie obvyklé. Vo vzťahu k subjektu priestupku bol preto nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne bola vec aj v tejto časti právne posúdená.

Pre úplnosť treba uviesť, že správne orgány sa musia tiež riadiť princípom legitímneho očakávania zakotveného v § 3 ods. 5 druhej vety správneho poriadku, v zmysle ktorého správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Z rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. pod sp. zn. 6Sžo/77/2009) je známe, že v obdobných prípadoch, v ktorých správne orgány rozhodovali aj na základe stanoviska Ministerstva vnútra Slovenskej republiky z 26. septembra 2005 k aplikácii § 42a zákona o priestupkoch, keď nebolo navrhovateľom priestupkového konania postupované podľa zákona o slobode informácií pred podaním návrhu na začatie konania o priestupku podľa § 42a zákona o priestupkoch, bolo priestupkové konanie zastavené.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia, ako aj nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, a preto rozsudok krajského súdu zmenil, napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 prvej vety O.s.p.).

Správne orgány sú v ďalšom konaní viazané právnym názorom odvolacieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP).

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a ods. 2 O.s.p. a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu podľa vyčíslenia z 21. júla 2014. Žalobcovi vznikli trovy za právne zastupovanie advokátom. Advokátovi patrí odmena za odmenu advokáta za štyri úkony právnej služby v roku 2014 pred spojením vecí (2 x prevzatie a príprava zastúpenia, 2 x podanie žaloby na súd) 4 x po 61,87 eur = 247,48 eur, za jeden úkon právnej služby pri spojení vecí (účast' na pojednávaní 24. júna 2014) v sume 82,49 eur. Ďalej advokátovi patrí paušálna náhrada za päť úkonov v roku 2014 po 8,04 eur v sume 40,20 eur, náhrada za stratu času za 4 polhodiny (cesta Lipany - Prešov a späť): 4 x 13,40 (1/60 z 804,00 €), t.j. spolu 53,60 eur a náhrada cestovných výdavkov. Pri určení výšky týchto trov najvyšší súd vychádzal z § 11 ods. 4 druhej vety, § 13 ods. 3 a § 16 ods. 3 a ods. 4, § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhl. č. 655/2004 Z.z.“):

Náhrada cestovných výdavkov podľa § 16 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 7 zák. č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách a § 1 písm. b) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 632/2008 Z.z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách za cestu z Lipian do Prešova na pojednávanie dňa 24. júna 2014 a späť v dĺžke 66 km služobným motorovým vozidlom Volkswagen Polo, e. č. P., pozostávajúcich z náhrady za spotrebované pohonné látky pri priemernej spotrebe 6 l/100km a cene benzínu 1,515 €/l a zo základnej náhrady za každý 1 km jazdy vo výške 0,183 eura: náhrada za 1 km 0,2739 € x 66 km, t.j. spolu 18,07 € a

Trovy prvostupňového konania v zmysle vyššie uvedeného vymedzenia tak činia spolu 511,84 €, z toho 441,84 € predstavujú trovy právneho zastúpenia a 70 € náhradu trov za zaplatený súdny poplatok za dve (spojené) žaloby v sume 70 eur.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 160,53

EUR, pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia, a to odmeny advokáta podľa § 11 ods. 4 druhej vety v spojení s § 13 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. za 1 úkon právnej služby v roku 2014 (odvolanie z 21. júla 2014) a režijného paušálu (82,49 € + 8,04 €) a z iných trov vo výške 70 € pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku (dvakrát po 35 eur).

Za celé súdne konanie bola preto odvolacím súdom spolu priznaná žalobcovi náhrada trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 532,37 € a trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 140 €.

Odvolací súd poznamenáva, že právny zástupca žalobcu nesprávne vychádzal pri vyčíslení trov zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške jednej šestiny výpočtového základu (§ 11 ods. 4 prvá veta vyhl. č. 655/2004 Z.z.), avšak vo veciach preskúmania rozhodnutí o priestupkoch patrí advokátovi odmena za jeden úkon právnej služby vo výške jednej trinástiny výpočtového základu podľa § 11 ods. 4 druhej vety vyhl. č. 644/2004 Z.z.). Preto najvyšší súd pri výpočte tejto odmeny priznal žalobcovi odmenu vo výške jednej trinástiny výpočtového základu za úkon právnej pomoci.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.